

2. Филюк Г. Проблеми та шляхи підвищення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств в умовах глобалізації. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Економіка. 2013. Вип. 10 (151). С. 5-8. URL: <https://econpapers.repec.org/article/scn013723/15567498.htm>.

СКЛАДОВІ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

Н. О. КОНДРАТЕНКО, д.е.н., проф.

С. Р. ПОЛОКА, аспірант

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

Впровадження ринкового механізму господарювання в українській економіці призвело до багатьох суттєвих змін у функціонуванні промислових підприємств. В умовах ринкових відносин промислові підприємства повинні самостійно вирішувати, куди вони хочуть рухатися вперед. Вони мають турбуватися про економічну ефективність, орієнтуючись на потреби та вимоги клієнтів.

Компанії, які прагнуть конкурувати через демонополізацію виробництва, повинні звертати особливу увагу на зміни кон'юнктури ринку. Тим не менш, внутрішні процеси повинні бути організовані таким же чином, як і проблеми, що виникають із зовнішнього середовища компанії. Оскільки підприємства в різних галузях функціонують в умовах, значно відрізняються за рівнем державного контролю, конкурентною боротьбою та іншими факторами, галузева специфіка є важливим фактором, що впливає на розвиток підприємств.

Зростає значення виробничого сектора завдяки глобалізації, яка змінює масштаб економічної діяльності підприємств, розширює їхню присутність на глобальних ринках і збільшує роль, яку він відіграє. Оскільки світовий ринок інформаційних технологій швидко розвивається разом із міжнародним спектром даних, керуючому персоналу необхідно постійно мати доступ до все більшого різноманіття інформації, щоб приймати найкращі стратегічні та тактичні рішення. Інформація стає дорогим і цінним товаром, який потребує постійного перегляду.

Першоосновою розвитку підприємств слід вважати різноманітні зміни (внутрішні та зовнішні), які виникають через взаємодію економічних предметів (об'єктів), різних властивостей, рис і параметрів. Соціально-економічні зміни, які відбуваються в системі підприємства, не залежать від особистих бажань чи волі власників, менеджерів, працівників, інвесторів або кредиторів [1].

Визначення об'єкта управління розпочинається з постановки цілей управління об'єктом, тобто досягнення бажаного його стану, що характеризуються значенням окремих параметрів та задаються суб'єктом управління. Метою управління розвитком підприємства пропонується вважати підвищення рівня організованості й конкурентоспроможності підприємства. При цьому підвищення рівня організованості підприємства є внутрішнім, а

збільшення конкурентоспроможності – зовнішнім проявом розвитку підприємства. З урахуванням усього вищенаведеного, процес розвитку пропонується вважати об'єктом управління.

Як об'єкт управління розвиток підприємства – це особлива взаємодія взаємозалежних інноваційних процесів та процесів функціонування, які реалізуються в межах виділених у складі промислового підприємства структурно-функціональної та виробничо-економічної підсистем, потребують спеціального механізму управління і призводять до підвищення рівнів організованості й конкурентоспроможності підприємства [2].

Ураховуючи все вищенаведене, управління розвитком має розуміти системний, планомірний і цілеспрямований вплив на ресурси підприємства та працівників з метою підвищення організованості та конкурентоспроможності підприємства шляхом використання необхідних і достатніх способів впливу. На будь-який об'єкт управління впливають економічні, організаційні, соціальні, технологічні та інші фактори.

Список використаних джерел:

1. Богатирьов І. Ефективність розвитку підприємств. Формування ринкових відносин в Україні: Збірник наук. праць. Вип. 7–8 (26–27). Київ: НДЕІ, 2003. С. 73–79.

2. Бурмака Т. Управління розвитком будівельних підприємств в умовах конкурентного середовища / дис. ... канд. ек. наук: 08.00.04. Харків, 2010. 215 с.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

М. В. БОРОВИК, д.е.н., проф.

К. В. ВОРОБІЙОВ, аспірант

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

У світлі постійно змінюваного ринку в Україні менеджмент будівельних підприємств повинен переорієнтувати свої зусилля на забезпечення поточних результатів діяльності з метою отримання конкурентних переваг. Формування цих переваг є певним гарантом тривалого ефективного функціонування компанії. Оцінка поточних і перспективних можливостей компанії є однією з найважливіших завдань керівництва підприємства в умовах ринку, що характеризується нестабільністю та ризиком.

Для вирішення цієї ситуації необхідно спочатку переглянути основні принципи та систему прийняття рішень, оскільки керівництво внесе свої принципи в процес управління конкурентоспроможністю. В ідеалі це можна описати як «сукупність управлінських дій, спрямованих на дослідження діяльності активних і потенційних конкурентів, їх сильних і слабких сторін, а також розробку конкурентних стратегій, які забезпечують формування й підтримку довгострокових конкурентних переваг» [1].